

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3921-0

9 786171 123921 0

ПУЎТ
БЕНДІ

СТІВЕН КІНГ • РІЧАРД ЧІЗМАР

ПУЎТ
БЕНДІ

СТІВЕН
КІНГ

РІЧАРД
ЧІЗМАР

ПУЛЫТ
ГВЕНА
Д

СТІВЕН КІНГ
РІЧАРД ЧІЗМАР

ПУЛЫТ ГВЕНА | СТІВЕН КІНГ • РІЧАРД ЧІЗМАР

www.bookclub.ua
ISBN 978-617-12-3921-0
9 786171 239210

Stephen King
Richard Chizmar

Gwendy's Button Box

A NOVEL

*Стівен Кінг
Річард Чізар*

Пульт Гвенді

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

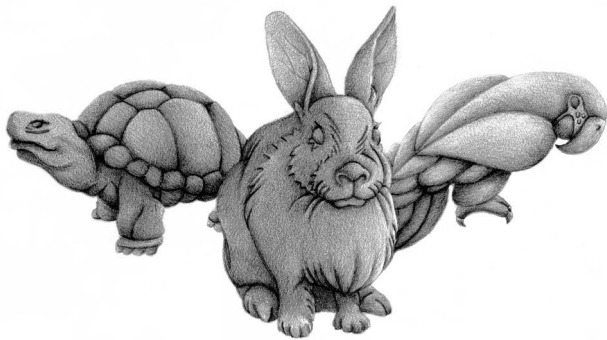
Перекладено за виданням:
King S. Gwendy's Button Box : A Novel / Stephen King,
Richard Chizmar. — Baltimore : Cemetery Dance
Publications, 2017. — 175 p.

Переклад з англійської *Бориса Превіра*

Обережно! Ненормативна лексика!

ISBN 978-617-12-3921-0
ISBN 978-1-58767-611-6 (англ.)

- © Stephen King and Richard Chizmar, 2017
- © Ben Baldwin, обкладинка, 2017
- © Keith Minnion, ілюстрації, 2017
- © Hemigo Ltd, видання українською мовою, 2017
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

З міста Касл-Рок до «Касл-В'ю» ведуть три шляхи: 117 траса, Плезент-роуд і Сходи самогубців. Щодня цього літа — так, навіть у неділю — дванадцятирічна Гвенді Пітерсон підіймається цими сходами, які тримаються на міцних (хоч уже й іржавих від часу) гвинтах і змінюються вгору вздовж урвища. Перші сто сходинок вона проходить спокійним кроком, дріботить по наступних ста, а останні сто п'ять змушує себе пробігти, скрутившись, як каже її тато, у три погібелі. Нагорі вона схиляється, розпашіла, обперши руки об коліна, на щоки поналипали пропітнілі пасма волосся (під час цього останнього відрізка її хвостик постійно розкуйовджується, як би туго вона його не зав'язувала), відсапується, ніби старий тягловий кінь. Хоча деякі покращення все ж відбулися. Випроставшись і дивлячись униз уздовж тіла, вона вже бачить кінчики своїх кросівок. Ще в червні, в останній день навчання, на який також припав її останній

день у касл-рокській початковій школі, це їй не вдавалося.

Пропітніла сорочка прилипла до тіла, але, у цілому, почувається вона доволі добре. У червні, щоразу, як вона досягала вершини, їй здавалося, що от-от помре від серцевого нападу. Поблизу чутно викрики дітлахів на ігровому майданчику. Трохи оддалік лунає цокання від удару алюмінієвою биткою по бейсбольному м'ячу; там хлопці зі Старшої ліги тренуються до благодійного матчу на День праці.

Вона витирає окуляри хустинкою, яку саме з цією метою тримає в кишені сорочки, коли її хтось кличе:

— Агов, дівчинко! Ходи-но сюди на хвильку. Нам з тобою треба побалакати.

Ґвенді вдягає окуляри — і розмитий світ знову набуває чіткості. У затінку на лаві, обіч гравійної доріжки, яка веде від сходів до парку культури й відпочинку «Касл-В'ю», сидить чоловік у чорних джинсах, чорному піджаку, ніби від костюма, і білій сорочці, розщібненій на верхній гудзик. На голові в нього маленький охайний чорний капелюх. Ще настане час, коли Ґвенді снитимуться жахіття про той капелюх.

Цього тижня чоловік сидів тут на лавці щодня, завжди читаючи одну й ту ж книжку («Веселка тяжіння»¹ — товста і вкрай складна з вигляду), але до сьогодні нічого їй не казав. Гвенді сторожко розглядає його.

— Мені не можна розмовляти з незнайомцями.

— Це чудова порада.

На вигляд він одного віку з її татом, мабуть, десь тридцяти восьми років чи щось таке, і не видається лихим. Щоправда, те, що спекотно-го серпневого ранку він сидить одягнений у чорний піджак, уже робить його, на розсуд Гвенді, потенційним диваком.

— Мабуть, це мама дала її тобі.

— Тато, — каже Гвенді.

Аби дістатися до майданчика, треба пройти повз незнайомця, і якщо він дійсно дивак, то може спробувати схопити її, та це дівчину не турбує. Зрештою, надворі білий день, поряд ігровий майданчик, де вдосталь людей, тож її почують.

— У такому разі, — каже чоловік у чорному піджаку, — дозволь представитись. Я Річард Ферріс. А ти...

¹ Роман американського письменника Томаса Пінчона (1937).
(Тут і далі прим. пер.)

Вона вагається, тоді задумується, яка з того шкода?

— Гвенді Пітерсон.

— Ну от. Ось ми й знайомі.

Гвенді хитає головою.

— Імена — це ще не знайомство.

Він закидає голову і сміється. Цей сміх абсолютно чарівний у своєму щирому прояві доброго гумору, і Гвенді не може не усміхнутися. Хоча все ще й тримає дистанцію.

Він наводить на неї палець, ніби пістолет: пух.

— Це гарно. *Ти* молодець, Гвенді. І раз ми вже почали, то що це в тебе за ім'я?

— Комбінація. Тато хотів, щоб було Гвендоліна — так звали його бабусю, — а мама хотіла Венді, як у «Пітері Пені». Тож вони зійшлися на такому. А у вас зараз відпустка, містере Ферріс?

Бо все скидається на те; зрештою, вони ж бо в Мейні, а Мейн величає себе Столицею відпусток. Це пишуть навіть на номерних знаках.

— Можна сказати й так. Я подорожую то тут, то там. Цього тижня в Мічигані, наступного — у Флориді, а тоді, може, заскочу на Коні-Айленд¹

¹ Півострів у Брукліні, Нью-Йорк.

на редхот¹ і поїздку на «Циклоні»². Я з тих, кого можна назвати бродягою, і Америка — мій терен. Приглядаю за певними людьми і час від часу навідую їх знову, щоб подивитись, як у них справи.

«Клац», — стукає битка десь із-поза майданчика і чуються оплески.

— Що ж, було приємно побалакати з вами, містере Ферріс, але мені справді треба йти...

— Побудь ще трохи. Розумієш, ти одна з тих, за ким я зовсім віднедавна приглядаю.

Це мало б прозвучати лиховісно (так воно і є, зрештою), та він усе ще посміхається навздогін до свого сміху, його погляд жвавий, і якщо він і справді якийсь Збоченець Честер³, то гарно приховує це. Як це роблять найвправніші з них, припускає вона. Заходь у мою хатинку, сказав павук до мухи⁴.

— У мене є теорія щодо вас, міс Гвенді Пітерсон. Сформована, як і всі найкращі теорії, після ретельних спостережень. Хочете почути її?

¹ Redhot — хот-дого, візитна картка Коні-Айленду, який вважається батьківщиною цієї страви. Винайшов хот-дого німецький емігрант Чарльз Фельтман наприкінці XIX століття.

² Славетна американська гірка у Брукліні, Нью-Йорк. Збудована 1927 року, входить до Національного реєстру історичних місць США.

³ Chester the Molester — персонаж однойменної серії коміксів з журналу «Hustler» про пригоди Честера, який чіпляється до дівчаток і молодих жінок.

⁴ Непряма цитата з вірша Мері Говітт «Павук та муха».

— Мабуть, так.

— Я помітив, що ти трішки повненька.

Напевно, він бачить, як вона напружилась від цих слів, бо здіймає руку і хитає головою, ніби кажучи «не так швидко».

— Можливо, ти навіть вважаєш себе товстою, бо ж дівчата й жінки в нашій країні мають дивні думки щодо свого вигляду. ЗМІ... Ти знаєш, що значить «ЗМІ»?

— Авжеж. Газети, телевізор, «Тайм» і «Ньюз-вік».

— Саме так. Отже. ЗМІ кажуть: «Дівчата, жінки, ви можете стати ким забажаєте в цьому чудесному новому світі рівності, за умови, що, випроставшись, можете бачити кінчики пальців своїх ніг».

«Він *точно* спостерігав за мною, — думає Гвенді, — я ж бо роблю це щодня, діставшись до вершини».

Вона шаріється. Не може нічого вдіяти з цим, але барва — лише ззовні. Усередині ж у ній вирує виклик. Це саме те, що змусило її поставити на перше місце пробіжку сходами. Це і Френкі Стоун.

— Моя теорія полягає в тому, що хтось дражнив тебе через твою вагу, або через те, як

ти виглядаєш, або і те, й інше, і ти вирішила показати їм. Близько? Може, не точно в яблучко, зате ж у мішень влучив?

Може, тому, що це незнайомиць, їй напрочуд легко було розповісти йому те, у чому не зізнавалася ще жодному з батьків. Чи, може, це через його сині очі, допитливі й цікаві, але без злостивості в них — принаймні такої, яку можна помітити.

— Один хлопець у школі, Френкі Стоун, почав називати мене Гуд'їр. Ну знаєте, як...

— Як дирижабль. Так, я знаю дирижаблі «Гуд'їр».

— Ага. Френкі — смердючка.

Вона вже думає розповісти чоловіку про те, як Френкі набундючено походжає по майданчику, приказуючи: «Френкі Стоун — крутий пацан! Хуєм розбиває жбан!», але вирішує не робити цього.

— Інші хлопці також почали називати мене так, а потім і кілька дівчат підхопили. Не мої подруги, інші. Це було в шостому класі. Наступного місяця починається середня школа, і... ну...

— Ти вирішила, що не дозволиш цьому прізвиську переслідувати тебе там, — каже міс-

тер Річард Ферріс. — Розумію. А ще, між іншим, ти підростеш.

Він оглядає її згори донизу, але так, що їй від того геть не моторошно. Якось радше по-науковому.

— Гадаю, ти вимахаєш десь до п'яти футів і десяти-одинадцяти дюймів¹, поки виростеш. Будеш висока, як для дівчини.

— Уже почала, — каже Гвенді, — але не хочу чекати до того часу.

— Усе майже так, як я й думав, — каже Ферріс. — Не чекай, не сцикай і не ний, бери й роби. Атакуй у лоб. Це варте захоплення. Саме тому я й хотів познайомитись.

— Було приємно побалакати з вами, містере Ферріс, але мушу йти.

— Ні. Тобі треба ще побути тут.

Він більше не всміхається. Його обличчя суворе, а сині очі ніби посіріли. Капелюх відкидає тонку смужку тіні на його чоло, ніби татуювання.

— У мене для тебе дещо є. Подарунок. Бо ти особлива.

— Я не беру нічого від незнайомців, — каже Гвенді.

¹ Приблизно 1,8 метра.

Зараз їй уже трошки лячно. Може, навіть більше, ніж трошки.

— Імена — це ще не знайомство, тут я з тобою згоден. Але ж ми не незнайомці: ти і я. Я знаю тебе і знаю, що річ, яка є в мене, була зроблена для когось такого, як ти. Для того, хто молодий і міцно стоїть на ногах. Я відчув тебе, Гвенді, ще задовго до того, як побачив. І ось ти прийшла, — він тягнеться до краю лавки і плескає по ньому. — Ходи, сядь біля мене.

Гвенді підходить до лавки, почувуючись, ніби дівчинка у сні.

— Ви... містере Ферріс, ви хочете скривдити мене?

Він усміхається.

— Схопити тебе? Затягнути в куці і, можливо, зробити з тобою якусь гидоту?

Він вказує пальцем через доріжку і на сорок з чимось футів далі по ній. Там, на гірках, гоїдалках і рукоходах бавляться дві-три дюжини дітлахів у футболках касл-рокського денного табору, а за ними наглядають четверо вихователів.

— Не думаю, що в мене щось вийде, а ти? Та й до того ж маленькі дівчатка не цікавлять мене в сексуальному плані. Як правило, вони взагалі мене не цікавлять, але, як я вже й ка-

зав — чи принаймні натякнув, — ти інакша. А зараз сідай.

Вона сідає. Піт, що вкрив усе її тіло, охолонув. Їй спадає на думку, що, попри всі ці невимушені балачки, він зараз спробує поцілувати її, і байду-же йому до дітей на майданчику та їхніх вихователів-підлітків. Утім він цього не робить. Сягає по під лавку і дістає брезентову торбину, затягнуту шнурком. Відкриває її й видобуває звідти красиву коробку з червоного дерева, яка виблискує таким насиченим коричневим кольором, що дівчинка бачить крихітні червонясті відблиски глибоко в оздобленні. Коробка десь п'ятнадцяти дюймів завдовжки, мабуть, із фут завширшки і вполовину заввишки. Вона відразу хоче її, і не лише тому, що це красива річ. Вона хоче її, бо вона *належить їй*. Це ніби щось дуже цінне, дуже любе й загублене так давно, що вже й майже забулося, але зараз його знову знайшли. Ніби вона володіла цією річчю в іншому житті, коли була принцесою, чи щось таке.

— Що це? — тихим голосом питає Гвенді.

— Кнопковий пульт, — каже він. — Твій кнопковий пульт. Дивись.

Чоловік нахиляється, щоб вона могла побачити маленькі кнопки на поверхні пульта:

шість у рядах по дві і ще по одній з кожного боку. Загалом вісім. Серед парних кнопок: світло-зелена і темно-зелена, жовта й помаранчева, синя та фіолетова. Кнопка на одному кінці червона. На іншому — чорна. А ще на кожному кінці пульта знаходиться по маленькому важелю, а посередині — щось схоже на слот.

— Кнопки дуже важко натискати, — каже Ферріс. — Треба робити це великим пальцем і докладати багато сили. І це добре, повір мені. Не дуже гарна ідея помилятися з ними, о ні. Особливо з чорною.

Гвенді вже й забула, що боялася цього чоловіка. Вона зачарована пультом, і коли незнайомиць простягає його, дівчинка бере. Вона очікувала, що він буде важким, бо ж червоне дерево — важкий матеріал, до того ж хто знає, що там усередині — але це не так. Вона може побалансувати ним на рівних пальцях. Гвенді пробігає пальцем по дзеркальній, дещо опуклій поверхні кнопок, здається, майже відчуваючи, як кольори осяюють її шкіру.

— Чому? Що вони роблять?

— Обговоримо їх пізніше. А зараз зверни увагу на маленькі важелі. Тягнути їх набагато легше, ніж натискати на кнопки, достатньо

й мізинчика. Якщо потягнути той, що ліворуч — біля червоної кнопки, — він видасть шоколадну цукерку у вигляді тварини.

— Я не... — починає Гвенді.

— Ти не береш цукерки від незнайомих, я знаю, — каже Ферріс і підкочує очі так, що вона аж пирхає. — Хіба ми не пройшли це, Гвенді?

— Я не це хотіла сказати. Я не їм *шоколад* — ось що я хотіла сказати. Тільки не цього літа. Як я схудну, якщо їстиму солодощі? Повірте, як почну, то вже не зможу спинитись. А шоколад — це найгірше. Я ніби той шокогалік.

— А, але ж у тому й уся чарівність шоколадок, які видає пульт, — каже Річард Ферріс. — Вони маленькі, не більші за желейки, і дуже солодкі... але, з'ївши одну, іншої вже не хочеш. Захочеш пообідати, але без добавки. І солодощів також більше не захочеш. Особливо тих нічних убивць талії.

Гвенді, котра ще до цього літа завжди любила зробити собі сандвіч з арахісовим маслом і маршмелоу десь так за годинку до сну, знає, про що говорить чоловік. До того ж вона завжди просто вмирає з голоду після ранкових пробіжок.

— Схоже на якийсь чудернацький дієтичний продукт, — каже вона. — Такі штуки, які

насичують тебе і від яких пісяєш, як скажений. Моя бабуся якось пробувала таке, і вже за тиждень її вернуло від них.

— Ні. Це просто шоколад. Але *чистий*. Не як ті батончики з магазину. Ось, спробуй.

Вона обмірковує цю думку, але недовго. Огортає мізинець навколо важеля — він надто маленький, щоб з легкістю вправлятися з ним іншими пальцями, — і тягне. Слот відкривається. Виїжджає вузька дерев'яна підставочка. На ній — шоколадний кролик, не більший за желейку, точно як і казав містер Ферріс.

Вона підіймає його і розглядає вражено й зачудовано.

— Ого. Тільки гляньте на *пушок*. А *вушка!* І маленькі, милі *оченята*.

— Так, — погоджується чоловік. — Прекрасна річ, еге ж? А зараз закидай до рота! Хутко!

Гвенді так і робить, навіть не задумуючись, і її рот сповнює солодкість. Він має рацію: дівчинка ще ніколи не куштувала шоколадки «Герші», такої ж смачної. Вона навіть не пригадує, щоб колись куштувала *будь-що* настільки ж смачне. Цей чудовий смак не лише в її роті — він заповнив усю голову. Поки цукерка

тане на язиці, маленька підставка заїжджає назад, і слот закривається.

— Смачно? — питає Ферріс.

— М-м-м, — це все, на що вона спроможна.

Якби це були звичайні цукерки, вона б повелася, як пацюк у науковому експерименті, смикаючи за той маленький важіль, допоки він не зламається або ж цукерки не припинять виходити. Але їй більше не хочеться. Та й вона вже не думає, що заходитиме за слаші¹ у снєк-бар у дальньому кінці ігрового майданчика. Вона геть не голодна. Вона...

— Ти задоволена? — питає Ферріс.

— Так!

Це саме те слово. Вона ще ніколи не була нічим так задоволена, навіть двоколісним велосипедом, який їй подарували на дев'ятий день народження.

— Добре. Завтра тобі, мабуть, захочеться ще, і якщо так, можеш *взяти* ще одну, бо в тебе буде пульт. Це твій пульт, принаймні поки що.

— А скільки в ньому шоколадних тваринок?

Замість відповіді, він пропонує їй потягнути важіль з протилежного кінця пульта.

¹ Фруктовий коктейль із замороженим соком.

- Він видає інші цукерки?
- Спробуй — і побачиш.

Вона огортає мізинець навколо маленького важеля і тягне за нього. Цього разу, коли зі слоту виїжджає підставка, на ній лежить срібна монета, така велика і блискуча, що їй аж доводиться примружитись через ранкове світло, котре відбивається від тієї. Дівчинка бере її, і підставка заїжджає назад. Монета важка. На ній зображено профіль жінки. На її голові щось на кшталт тіари¹. Нижче — півколо з зірок, розбите датою: 1891. Угорі — слова *E Pluribus Unum*².

— Це срібний долар Моргана, — каже їй Ферріс повчальним тоном. — Майже півунції чистого срібла. Створений містером Джорджем Морганом, котрому було лише тридцять років, коли він вигравірував лик Анни Вільямс, шляхетної жінки з Філадельфії, на тому боці, що ми звемо «лицевою» стороною монети. На зворотному боці — американський орел.

— Яка краса, — видихає вона, а потім — з великою неохотою — простягає монету йому.

¹ Головний убір, схожий на корону, що був символом влади перських царів.

² З багатьох — єдине (*лат.*).

Ферріс схрещує руки на грудях і хитає головою.

— Вона не моя, Гвенді. Вона твоя. Усе, що виходить із цього пульта, належить тобі — цукерки і монети, — бо *пульт* належить тобі. До речі, зараз нумізмати оцінюють такий долар Моргана ледь не у шістсот доларів.

— Я... я не можу взяти його, — каже дівчинка.

Її голос далекий від власних вух. Вона почувається (як і два місяці тому, коли тільки почала бігати Сходами самогубців), ніби ось-ось зомліє.

— Я не зробила нічого, щоб заробити його.

— Але ще зробиш.

Із кишені свого чорного піджака він дістає старомодний кишеньковий годинник. Той вистрілює в очі Гвенді ще більшою кількістю сонячних промінців, хіба що ці вже золоті, а не срібні. Ферріс піднімає кришку й дивиться на циферблат під нею. Тоді кидає годинник назад до кишені.

— Мій час збігає, тож дивись на кнопки й уважно слухай. Можеш це зробити?

— Т-так.

— Спершу поклади срібний долар до кишені. Він тебе відволікає.

Вона робить, як сказано. Відчуває його стегном, те важеньке кружальце.

— Скільки у світі континентів, Гвенді? Знаєш?

— Сім, — каже вона. Вони проходили це у третьому чи в четвертому класі.

— Правильно. Але оскільки Антарктида, зі зрозумілих на те причин, не населена, вона тут не представлена... окрім, звісно, чорної кнопки, але ми ще повернемося до неї.

Одна за одною він починає постукувати по опуклій поверхні кнопок, розташованих у парах.

— Світло-зелена — Азія. Темно-зелена — Африка. Помаранчева — Європа. Жовта — Австралія. Синя — Північна Америка. Фіолетова — Південна Америка. Розумієш, про що я? Пригадуєш?

— Так.

Вона каже це без вагань. Вона завжди мала хорошу пам'ять, але зараз у неї виникає божевільна думка, ніби та чудесна цукерка, яку вона з'їла, ще більше підсилює її зосередженість. Вона не знає, що це все значить, та чи пам'ятає, який колір представляє який континент? Абсолютно.

— А що робить червона?

— Що тільки захочеш, — каже він. — А ти *захочеш*, власник пульта завжди хоче. Це нормально. Хотіти знати речі й робити речі — у цьому вся суть людського роду. Дослідження, Гвенді! Це і недуга, і панацея!

«Я вже більше не в Касл-Року, — думає Гвенді. — Я зайшла в одне з тих місць, про які люблю читати. В Оз, Нарнію чи Гобітон. Цього не може бути».

— Лише запам'ятай, — провадить чоловік, — червона кнопка — єдина, якою можна користуватися більше, ніж один раз.

— А як щодо чорної?

— Вона — усе, — каже Ферріс і встає. — Усе на світі. Велика цяця, як сказав би твій тато.

Вона дивиться на нього отетеріла. Її тато *справді* так каже.

— Звідки ви знаєте, що мій та...

— Вибач, що перебиваю, це дуже невічливо, але мені й справі треба йти. Бережи цей пульт. Він дає гостинці, та вони — маленька винагорода за відповідальність. І будь обачна. Якщо твої батьки знайдуть його, у них виникнуть питання.

— О Боже, це й так зрозуміло, — каже Гвенді й видає беззвучний шепітливий смішок.

Вона почувається ніби вдареною в живіт. — Містере Ферріс, а чому ви дали його мені? *Чому мені?*

— У нашому світі, — мовить Ферріс, дивлячись на неї згори, — заховано великі арсенали зброї, яка може знищити все життя на цій планеті на мільйони років уперед. Чоловіки й жінки, що відповідають за неї, щодня ставлять собі те ж саме питання. Я спинився на тобі, бо ти — найкращий вибір у цьому місці й у цей час. Бережи пульт. Раджу зробити так, щоб його не знайшов *ніхто* — не лише твої батьки, — бо люди допитливі. Коли вони бачать важіль, то хочуть потягнути за нього. А коли бачать кнопку — хочуть натиснути на неї.

— Але що станеться, якщо натиснуть? Що станеться, якщо я натисну?

Річард Ферріс лише посміхається й вирушає до скелі, де стоїть знак: «ОБЕРЕЖНО! ДІТЯМ ДО 10 РОКІВ БЕЗ СУПРОВОДУ ДОРОСЛИХ **ПРОХІД ЗАБОРОНЕНО!**» Тоді він розвертається:

— А скажи-но! Чому вони називаються Сходами самогубців, Гвенді?

— Бо в 1934 році з них стрибнув один чоловік чи щось таке, — каже вона, тримаючи пульт на колінах. — А чотири-п'ять років тому стриб-

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен, ЧІЗМАР Річард
Пульт Гвенді

Роман

Керівник проєкту *М. Г. Шакура*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *Л. М. Шуст*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *В. С. Яковлев*

Підписано до друку 10.08.2017. Формат 70x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «NewBaskervilleITC». Ум. друк. арк. 28,7.
Наклад 6000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля» Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а, E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (Life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Кінг С.

К41 Пульт Гвенді : роман / Стівен Кінг, Річард Чізмар ; перекл. з англ. Б. Превіра ; худ. К. Мінґ-йон. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 160 с.

ISBN 978-617-12-3921-0

ISBN 978-1-58767-611-6 (англ.)

Юна Гвенді потерпає від зайвої ваги. Щодня вздовж урвища вона вибирається на гору Сходами самогубців, щоб схуднути, і, відсапуючись, бачить внизу дітлахів на ігровому майданчику. Та одного разу звичну картину порушить незнайомець у чорному капелюсі. Він подарує дівчинці загадковий пристрій, який після натискання кнопки видає шоколадне звірятко, що вгамовує голод, і срібні монети, за які колекціонери ладні віддати цілі статки. Та є інші кнопки цього пульта, які Гвенді не наважиться використати. Або?..

**УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)**